

kommen over for Udvalget og overhovedet Mangel paa Iver for denne Sag. Det synes, som om den ærede Ordfører ikke har nogen Forestilling om, hvor stort det Arbejde er, som det af Regeringen forelagte Forslag har krævet, og som de Oplysninger, Udvalget har begæret, har krævet. Jeg tror, at enhver maa kunne sige sig selv, at, hvor det gælder et Lønningstillæg, som omfatter ikke blot Embeds- og Bestillingsmænd, men ogsaa uge- og daglønnede Arbejdere, som Centraladministrationen slet ikke staar i Forbindelse med, og som findes paa fjerne Steder, der vil det altid kræve en ret betydelig Tid og et ret betydeligt Arbejde at faa indsamlet saadanne Oplysninger vedrørende over 20,000 Personer. Sagen er fra første Færd bleven fremmet fra Finansministeriets Side med saa stor Hurtighed, som Omstændighederne overhovedet have tilladt, og som det har været muligt at faa Oplysningerne frem gennem de forskellige Ministerier, som jo atter have maattet henvende sig til de mange underordnede Funktionærer for at faa Oplysninger om de paagældende. Naar den ærede Ordfører kunde synes at mene, at det var Udvalgets Erindringskrivelse, som bragte Finansministeren til omsider at sende de ønskede Oplysninger, er det fuldstændig fejlt. Enten denne Erindringskrivelse var kommen eller ej, vilde de ønskede Oplysninger være komne netop paa det Tidspunkt, da de kom, men de kunne heller ikke være komne før; thi vi havde først faaet nogle af de vigtigste Oplysninger, nemlig dem, der vedkom de største Etater, umiddelbart før Skrivelsen afsendtes fra Ministeriet, og Skrivelsen blev afsendt saa hurtigt, det overhovedet var muligt at skaffe de givne Oplysninger skematisk bearbejdede.

Jeg skal endnu kun bemærke, at naar den ærede Ordfører over for mine Bemærkninger fremhævede, at man paa forskellige Punkter havde foretrukket at følge Bestemmelserne i Finansloven om Dyrtdstillæg, gik min Indsigelse herimod netop ud paa, at disse Bestemmelser kunne være meget rigtige og gode, hvor der kun er Tale om Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Forhold i det hele taget ere langt mere kendte af Administrationen, men ikke forekom mig at være saa heldige, naar man udstrækker Omraadet saa vidt som her og medtager en stor Del Arbejdere, som falde uden for Dyrtdstillæget paa Finansloven. Der passe de Bestemmelser, der omhandles i Finansloven, ikke saa ganske, som det kunde ønskes. I ov-

rigt finder jeg, at det fremgaar af den ærede Ordførers Udtalelser, at der i alt Fald med Hensyn til de fleste af de Ændringer, jeg har tænkt at stille, ikke vil blive gjort nogen Vanskelighed fra den ærede Forslagsstillers Side, og jeg haaber saaledes, at det skal lykkes at opnaa Enighed derom.

Hammerich: Den ærede Ordfører overlod til det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds og mig at afgøre den Strid, der var mellem os. Jeg skal ikke tage denne Strid op igen her, men ønsker dog at sige, at jeg fastholder i et og alt de Udtalelser, jeg fremkom med med Hensyn til, hvad der er sket i Udvalget, hvis Forhandlinger jeg er bleven nødsaget til at komme ind paa. Selvfølgelig vil jeg være i Stand til at fremdrage ikke saa lidt mere, vedrørende den Kritik, jeg fremkom med i Udvalget, hvis det skulde gøres fornødent, men det skal jeg dog her undlade og dermed forlade dette Spørgsmaal. Jeg giver den ærede Ordfører Ret i, at jeg kunde have stillet Ændringsforslag, men han vil vist saa ogsaa give mig Ret i, at det blev klart meddelt os, at saadanne Ændringer, hvis de da havde nogen som helst Betydning, ikke vilde blive vedtagne her i Tinget. Jeg haaber dog, det maa være muligt under Behandlingen her at faa vedtaget mindre Ændringer, og jeg vil da udtale det Ønske, at man, inden Sagen forlader os, vil kunne enes om den lille Ændring, at 25-Aars-Alderen som Grænse kun maa komme til at gælde dem, der ere ugifte. Der behøver blot ved et Ændringsforslag at sættes „ugifte“ foran „25-Aars-Alderen“. Det vilde være retfærdigt og billigt. Det kan ikke nytte, at jeg her nu stiller et saadant Forslag, for hvis det ikke har Tilslutning fra Flertallet, bliver det jo ikke vedtaget. Paa den Maade har jeg i det hele under den forcerede Behandling af denne Sag maattet stille mig. Under andre Forhold, hvis der var Tid til, at Rigsdagen kunde behandle Sagen, til at lade den gaa frem og tilbage mellem Tingene, havde der været god Mening for mig i at stille de Ændringsforslag, jeg mener burde stilles, idet jeg trygt tør gaa ud fra, at ikke saa faa, og særligt de væsentligste blandt dem, vilde være blevne tagne op af det andet Ting, og det vilde da være muligt, at man kunde enes til sidst om noget, jeg ogsaa kunde finde tilfredsstillende. Men da dette paa Grund af Tiden ikke er muligt, har jeg anset det for rigtigt kun at søge at faa saa megen